

DUCHOVNÍ POUČENÍ A ÚTĚCHA

“Kdo však prorokuje, mluví k lidem pro jejich duchovní poučení a útěchu”

(1Kor 14, 3)

Prostá katecheze čerpající ze zkušenosti Pravoslavné církve

ČTVRTLETNÍK ŽENSKÉHO PRAVOSLAVNÉHO MONASTÝRU SVATÝCH ANDĚLŮ

AFIDNAI ATTIKA ŘECKO

Ročník 1, č. 3 • březen – květen 2013

✠ OBSAH ✠

● **Text A:** Encyklika ke svátku všeslavného Vzkříšení Krista Spasitele

Smýšlení vzkříšeného Krista, očištění srdce a vidění Boha

● **Text B:** Její srdce byla skutečná Boží zahrada

Hodnota soucitu a milosrdenství

● **Text C:** Kristus a ženy, ženská láska

Kristovo vzkříšení, svátek žen

● **Text D:** Zapomněli zasadit Kristovu víru do jejich srdcí

Následky bezcitraho chování k rodičům

● **Text E:** „Dnem i nocí stojí při nás, jsou to naši ochránci a pomocníci ve všem“

Svatí andělé milují křesťanské pokolení

● **Text F:** Velmi poučný zázrak ze současné Austrálie

Ženy se mají modlit se zahalenou hlavou

Encyklika

ke svátku všeslavného Vzkříšení Krista Spasitele

Smýšlení vzkříšeného Krista, očištění srdce a vidění Boha

Oslavujme spolu s celým obnoveným stvořením, které všude kolem nás rozlévá nádhernou vůni...

A naše oslava nechť je neustálá a bez přestání, protože náš Pán Ježíš Kristus byl vzkříšen. Nejenom že smrt a Hádes byly poráženy a pošlapány, ale také již více netyranizují a nevládnou nad obrazem a stvořením Božím!...

»Dnes jaro rozlévá svoji vůni a nové stvoření plesá...« »Dnes celé stvoření jása a raduje se, protože Kristus vstal z mrtvých a Hádes byl vyplněn...« »Dnes Vládce vyplnil Hádes a vyzdvihl odtud zajatce, kteří tam byli od věků kruté drženi...« »Nechť se

veselí vše nebeské a raduje vše pozemské«!..

V tento slavný den plný radosti pocítujeme jak naši existenci prostupuje radostná zvěst svatého apoštola Pavla: Bratři, **»Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, jíž si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Spolu s ním nás oživil v Kristu a spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním nás uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši...«¹**

Protože je bohatý ve slitování, **»Sklonil se k zemi a našel svůj obraz«² ... A oživil ho, vzkřísil ho, vyvýšil ho a usadil ho na trůn zabitého Beránka...**

Sláva tvému slitování Pane!... Sláva tvé ekonomii spásy jediný Lidumile!... Sláva Tobě Bože! Svatá Trojice sláva Tobě!...

* * *

»Veliký je člověk!«³ zní z hloubi věků od moudrého autora starozákonní knihy Přísloví. Skutečně jak ohromné je stvoření Boží nazývající se člověk! Nejkrásnější ze všech stvoření, koruna celého stvoření, obraz Boží... A právě pro tuto svoji velikost bylo třeba, aby znovuoživený, osvobozený a obnovený opět odhalil svoji původní slávu, svoji počáteční nádheru ve slávě Svaté Trojice, aby viděl Boha!...

Kristovo vzkříšení otevírá epochu, ve které se vidění Boha již stalo možným... Ovšemže ve své plnosti nám tento dar vidění Boha bude dán až na konci věků, v době Nového stvoření, kdy **»Ho spatříme takového, jaký jest«⁴ ... Tehdy služebníci Boží »budou hledět na jeho tvář a na čele ponosou jeho jméno.«⁵**

Ovšem náš vtělený, ukřižovaný a vzkříšený Pán a Bůh považuje za šťastné a oni jsou skutečně šťastní, ty, kteří v tomto pozemském životě získají čisté a nevinné srdce, protože oni uvidí Boha: »Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uvidí Boha.«⁶

* * *

Jak všichni víme, vidění Boha vyžaduje změnu smýšlení: místo zájmu a starání se o sebe samé si musíme osvojit smýšlení vzkříšeného Krista, a to konkrétně znamená nesobecké smýšlení otevřené pro sebeobětování, pokorné smýšlení obětující se poslušnosti.

Svatý apoštol Pavel nás vyzývá: »Každý at má na mysli to, co slouží druhým, ne jen

jemu. Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši.«⁷

Bůh se stal člověkem, aby nám předal své smýšlení. Toto smýšlení nás dovede k lásce a milosrdenství... A to nám přinese čistotu srdce... A tehdy nám bude darován veliký dar vidění Boha.

Svatý Izák Syrský praví: »Čistota srdce znamená lásku ke slabým, kteří padají.« A dále pokračuje: »Pokud vidíš svého bratra jak hřeší, přikryj ho pláštěm své lásky...«⁸

Láska takové záře tryská pouze ze smýšlení vzkříšeného Krista... Taková láska je skutečně očišťující, tvořivá a má schopnost působit, protože, »mění přirozenost věcí«⁹ jak nás ujišťuje sv. Jan Zlatoústý a přivádí nás bezpečně k vidění Boha ve Světle vzkříšení a slávě Svaté Trojice.

Jak jsme uvedli »Veliký je člověk!«, ale ještě větší je milosrdný člověk: »Hodný cti je muž milosrdný«¹⁰

* * *

Moji bratři a sestry, kéž drahocenné modlitby našeho duchovního otce a metropolity Kypriána spolu s milostí našeho vzkříšení Krista Spasitele a přimluvami Bohorodičky nás posilňují v našem zápase o změnu smýšlení, abychom se stali skutečně milosrdnými, aby se očistilo naše srdce a abychom byli uznáni hodni vidění Boha nyní a na věky věkův. Amen!

Kristus vstal z mrtvých! Vpravdě vstal z mrtvých!

**† Svaté vzkříšení našeho Spasitele Ježíše Krista
2013**

Pokorný modlitebník před vzkříšeným Pánem

† *Biskup orejský Kyprián*

zastupující předseda

Posvátného synodu v ohrazení

¹Ef 2,4-6

²Sv. Mikuláš Kabasila, *O životě v Kristu*, PG 150, 504B.

³Př 20,6 (LXX)

⁴IJ, 3,2

⁵Zj 22,4

⁶Mt 5,8

⁷Fil 2,4

⁸viz sv. Izák Syrský, *Slovo LVIII.*

⁹Sv. Jan Zlatoústý, PG 61, 273.

¹⁰Př 20,6 (LXX)

„Její srdce byla
skutečná Boží zahrada“

Hodnota soucitu a milosrdenství*

V jedné malé vesničce u Naupaktu, za dob kruté německé okupace, žila jedna rodina známá svou zbožností a pohostinností.

Z celé rodiny však nejvíce vynikala zvláště matka celé rodiny paní Smaragda, a to svým soucitem, milosrdenstvím a tím, jak tajně pomáhala nuzným. Během oněch těžkých let, kdy všichni trpěli strašnou chudobou a hladem, ani na okamžik nepřestávala tajně pomáhat všem, kteří to potřebovali.

Bohem požehnaný sklep jejich domu byl vždy naplněn jídlem a stále otevřen pro všechny chudé příbuzné. Dovoľovala jim, aby bez ptaní přicházeli a brali si, co potřebovali.

Jakmile uslyšela, že ně-

jaká žena porodila, a potřebovala tedy vydatné jídlo, udělala následující věc: Pod zástěru schovala vejce, mléko a sýr a v noci se tajně vydala do jejího domu a tam ji nakrmila. V té době byl v Řecku hladomor a lidé umírali hladu.

* * *

Jindy zase použila následující taktiku: okno její kuchyně bylo nízko nad zemí a vedlo na prašnou cestu, kde si hrávaly děti ze sousedství. Položila na okno hliněný džbán, ve kterém bylo jednou mléko, jindy olej, nebo co bylo třeba, a zavolala: „Hej Michaeli! Pojď sem ty uličníku! Vylíj tu špinavou vodu ke stromu, abych nemusela chodit nahoru!“ Když se dítě přiblížilo, špitla mu do ucha: „Vezmi ten hrnec a utíkej to dát své mamince, dělej, šup šup!“

Tímto způsobem tato dobrá křesťanka pomáhala jiným lidem.

* * *

Léta plynula a paní Smaragda zestárla. Jednoho roku tři staré paní z vesnice, včetně paní Smaragdy, zesnuly.

Po nějaké době měla dcera jedné z těchto tří žen sen, ve kterém viděla svoji maminku. „Maminko,“ zvědavě volala.

„Jak se vám tam nahoře daří?“

Také ona byla dobrá žena. Odpověděla za všechny tři: „Máme se všechny velmi dobře! Sláva Bohu! Máme tu nádherné domy! Ale žádná z nás nemá tak krásný dům jako Smaragda. Je tam tolik krásy, tolik světla a tolik květin, tolik květin!“

* * *

Druhého dne ráno, když vypravovala tento sen lidem z vesnice, tak se jen pousmáli a řekli: „Paní Smaragda si zaslouží takový nebeský palác s mnoha květinami! Její srdce byla skutečná Boží zahrada! Dej ji Pán Bůh věčnou blaženost!“

* * *

Tento příběh nám vyprávěla s velkou láskou manželka jednoho z vnuků paní Smaragdy. Láskyplné vzpomínání na ni se předává z generace na generaci.

(*) Zprávy z nebes, Monastýr Panagia Varnakova, Dorida 2005, s. 81-82.

Kristovo Vzkříšení je den, kdy mají svátek ženy. Nejedná se o svátek jednotlivých žen, ale o společný svátek ženského rodu. Tím jak Kristus zvolil ženy, aby zvěstovaly Vzkříšení Jeho Apoštolům, poctil celý ženský rod.

***

A) Za svého života Kristus projevoval lásku opovrhovaným ženám. Ženy mu zase ukazovaly svoji vděčnost. Žádná žena, která se k Němu obrátila, neodešla zklamaná.

Na počátku veřejného života uzdravuje Petrovu nemocnou tchýni, oceňující tak jeho péči o ni.

Slitovává se nad Marií Magdalskou, posedlou sedmi démony a uzdravuje ji.

Je pohnut slzami vdovy a křísí z mrtvých jejího jediného syna.

Prosby chananejské ženy, která jako nežidovka přirovnává sebe sama k psovi, i když On byl poslán k ovčím domu Izraelského, jsou vyslyšeny a uzdravuje její dceru.

Neznámá žena, která byla celých 18 let úplně shrbená, je uzdravena v den sobotní, nehledě na hlasité protesty představeného synagogy.

Jairovu dceru křísí z mrtvých a léčí dvanáct let krvácející ženu.

Farizeji zadrženu ženu, která se jako koroptev pronásledovaná sokoly schovala k jeho nohám, brání slovy: „Kdo je bez

Kristovo Vzkříšení...

Kristus a ženy

hříchu, ať první hodí kamenem.“

Vyvrací naléhání farizeje pokrytce, který odsoudil ženu hříšnici plačící u Jeho nohou, a tak se postavil na její obranu.

Přijímá pohostinství Marty a Marie a odměňuje více pozornost Marie, než hlučnost a roztržitost Marty.

A to nejpřekvapivější! Hovoří se Samařankou, která byla národnostně jeho nepřítelem. Měla pět mužů a ten, se kterým žila, nebyl její zákonný manžel. Ona byla první, komu odhalil, že je Kristus, ten očekávaný Mesiáš.

A to všechno bez ohledu na rabínské přikázání, že je lepší spálit svaté Písmo, než naslouchat takové ženě, bez ohledu na překvapení učedníků, kteří se podívovali, že mluví se ženou.

Vzkříšení bylo zjeveno nejprve ženám.

***

B) Když Josef a Nikodém snažili z kříže Kristovo tělo a přenesli je do nedaleké zahrady, předali je ženám, aby je připravily na pohřeb.

Bohorodička, Marie Magdalská, Salome a „mohé ženy“ se nacházejí nedaleko místa ukřižování. Jako ženy mají s přípravami na pohřeb více zkušeností než muži.

Nejdříve opatrně sňaly z Kristovy hlavy trnovou korunu, kterou mu pro zasměšnění nasadili římsí vojáci. Potom odstranily trny, které zůstaly v kůži na hlavě. Očistily a rozpletly vlasy, které

...svátek žen

ženská láska

byly spleené od krve, vytékající z ran po trnech.

Oči a ústa Páně byly otevřeny. Ženy pečlivě zavřely oči, na které s takovou čistotou a něhou hleděly, když žil. Pečlivě zavřely ústa, která se nikdy neodvážily a nemohly políbit.

Kolik slz těchto žen stékalo po Jeho tváři, která opět získala v pokojném

klidu smrti původní krásu svého vzezření. Tyto slzy očistily Jeho tvář lépe, než ta nejčistší voda,

než voda z Jákobovy studny.

Po tváři očistily také zbylé části Jeho těla. Celé bylo zaplavené potem, krví z kříže a prachem z křížové cesty na Golgotu. Z Jeho rukou a nohou ještě vytéká krvavá míza.

Omyly celé tělo a natřely ho hojně myrem, dokonce i tmavé díry po hřebech na Jeho rukách a nohách.

Po ženě hříšnici, která pomazala Jeho nohy a hlavu myrem, Krista už pouze bili a plivali na Něj. Teď je to podruhé, co je pomazáván myrem a slzami.

Když spotřebovaly všechny vonné masti, zabalily tělo Krista do lněných látek a převázali Ho. Jeho tvář přikryly závojem, když Ho před tím ženy políbily na čelo.

Dále Josef s Nikodémem zvedají tento bílý náklad, Ježíše Krista a ukládají Ho do hrobu. Vchod zavalují velikým kamenem a odcházejí.

Ženy však ještě zůstaly. Nemohly se

odtrhnout od kamene, který je navždy odděloval od Toho, kterého tak milovaly a kterému se zasvětily.

Jak by mohly zanechat samotného v dvo-

jitě tmě hrobu a smrti Toho, který zůstal osamocen při zápase v Getsemanské zahradě a umírání na kříži.

Možná se potichu modlily, nebo vzpomínaly na nějaká slova a skutky Milovaného.

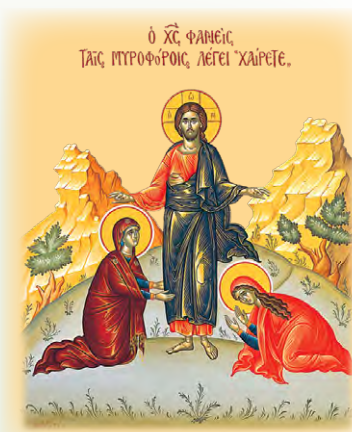
Pokud by se jedna pokusila druhou utěšit, druhá by propukla v silný pláč.

Vzpomněly si na Jeho jméno a s hlavou opřenou o náhrobní kámen, promlouvaly k Tomu, jehož uši již byly zavřeny smrtí a závojem, slova lásky, která se před Ním neodvážily vyslovit, pokud byl ještě naživu.

Onen večer v temném a vlhkém stínu zahrady, konečně vytryskla láska, která byla tak veliká, že ji srdce nemohla udržet!

Poté, přemožené přicházejícím chladem a strachem z noci, odešly s očima plnými slz a se slibem, že se nazítří zase vrátí.

Ó blažené ženy!...

*Zapomněli zasadit Kristovu víru
do jejich srdcí*

Následky bezcitného chování k rodičům*

Jeden manželský pár měl čtyři děti: dvě dcery a dva syny. Byli chudí, ale s láskou je vychovali „pro dobré i zlé“. Materiálně je zajistili, syny oženili a dcery provdali.

Na jednu věc ale nešťastní rodiče zapomněli při jejich výchově: **Zasadit do jejich srdcí víru v Krista.** V jejich domě Kristus nebyl přítomen, stejně tak ve vzdělání, které jim zajistili a ve výchově, kterou jim dali.

A tak se nelze divit, že ani v nových rodinách, které si jejich děti založily nebyl Kristus přítomen.

***

Roky plynuly a rodiče zestárlí. Jelikož žili odděleně od svých dětí, pozvali k sobě své dva syny (kteří žili blízko nich) a požádali je, aby jim jejich manželky přicházely občas pomáhat, protože už na vše nestačí. Nikdy své děti nechtěli obtěžovat svojí přítomností a proto žili samostatně.

A co jim jejich synové odpověděli? „*To řekněte svým dcerám, nechtějte to po našich manželkách! Ať vám ony pomůžou!*“

Rodiče tak učinili a požádali o pomoc své dcery. Ovšem jejich manželé to nesli velmi nelibě. Situace byla pro oba rodiče dosti nepříjemná.

***

Jednoho dne jejich dům zachvátil požár a shořel až do základů. Jen taktak se podařilo hasičům zachránit jejich holé životy. Co teď? Ke kterému z dětí se teď budou moci staří rodiče nastěhovat? K žádnému! Ani u jednoho ze svých dětí nenašli střechu nad hlavou.

Dva nebo tři dny zůstali u sousedů, aby se po té strašné události dali trochu do pořádku.

A toho využily jejich děti a vytratily se.

Starý pár po několika dnech musel odejít, neboť tam byli jen jako hosté. Rozhodli se, že půjdou ke staršímu ze synů. „*Půjdu za ním a domluví se to,*“ řekl své manželce muž. „*Ty počkej před kostelem a uvidíme.*“

Když dorazil do domu svého nejstaršího syna, bylo právě poledne a všichni obědvali. Žádal je o pomoc. Ale syn, ovlivněn svojí manželkou, ho vůbec neposlouchal. Nechtěl slyšet ani slovo a ženě poručil: „*Vyhod' ho odsud, nebo mu zlámu všechna žebra!*“

Snacha ho tlačí z domu, starý muž se k ní otočí a říká jí: „*Bůh vám to spočítá!*“ Jinými slovy je proklet. „*Bůh vám to spočítá,*“ se může jevit jako mírná forma kletby, ale přesto je to kletba.

Proč jí to chudák vůbec říkal? Snacha ho za to nakopla a strčila ze schodů. Skutálel se z šestnácti schodů. Když ho chtěli zvednout, zjistili, že má zlomenou pánev. A výsledek? Děda ochrnul na dolní končetiny a v nemocnici musel zůstat šest měsíců.

A teď matka, již osamělá, šla požádat o pomoc své dcery. Ty se na ni hrubě a s nadávkami obořily a odmítly ji přijmout domů, neboť již nedokázala udržet moč. Vyhodily ji proto, že nechtěly, aby jim znečistila dům!

Nakonec ji její mladší syn nechal bydlet v prádelně. Tehdy jsme ještě mívali prádelny na střeše, automatické pračky ještě neexistovaly. Po šesti měsících se tam nastěhoval i ochrnutý otec, kterého pustili z nemocnice.

Nedlouho poté se ale strhla silná bouře a blesk udeřil do prádelny, spálil ji na popel a zabil ochrnutého otce.

***

Nešťastná matka se z toho strašně trápila. A potom ji navíc snacha vystěhovala i z té prádelny. Co měla chudák dělat. Našla úkryt pod mostem. O jedenáct dní později ji našli mrtvou. V sevřené ruce, ztuhlé mrazem, svírala papírek, na kterém bylo napsáno:

»Je to má chyba, že z mých dětí vyrostli takoví špatní lidé. Kdybych je vychovala v náruči s Kristem, i jejich manželé a manželky by byli lepší. Vyzpovídala jsem se jednomu velmi osvícenému knězi, který tudy procházel. Ten mi to vysvětlil. Donesl mi i svaté Přijímání sem pod most. Slíbil mi, že se vrátí a najde pro mne místo, kde bych mohla žít a že udělá vše pro to, aby se o mne postaral. Já však vím, že už bude pozdě. Mé děti, dávám vám své požehnání. Obratě se ke Kristu a žijte v Kristu. I vy budete jednou prarodiče, tchánové a tchýně. Ať se nikdy nesetkáte s tím, co nás postihlo. Nechť o vás Bůh vždy pečuje. Vaše matka.«

* * *

Zhruba rok po její smrti spadla ze stejných schodů, ze kterých shodila svého tchána, manželka nestaršího syna. Poranila si paži natolik, že jí horní končetinu museli amputovat. Druhá snacha dostala nádor mozku a do dvou let skončila na psychiatrické klinice. Ve třetím domě během sedmi měsíců zemřely čtyři malé děti. A v rodině druhé dcery došlo k těžkým hádkám a rozvodu.

* * *

Do deseti let od smrti matky nezůstal naživu nikdo ze všech těchto rodin. Jeden po druhém členové těchto čtyřech rodin odešli ze světa, postižení Boží spravedlností, neboť žádný z nich se neobrátil, nečinil pokání. Nikdo z nich ani náznakem neprojevil lítost a hanbu za jejich tvrdé a bezcitné chování ke starým a nemocným rodičům!

(*) Π Protopresbyter Stefanos K. Anagnostopoulos, *Výstupy na cestě v Kristu*, s. 290, Pireus 2001.

»Dnem i nocí stojí při nás, jsou to naši ochránci a pomocníci ve všem«

Svatí andělé milují křesťanské pokolení*

Jednou, když byl svatý Nifon opět na venkově, pozdvihl své ruce k modlitbě.

Najednou se nebesa otevřela a uviděl Pána, jak sedí na Trůnu slávy, obklopen Apoštoly a velkým množstvím Andělů! Stál tam ve vytržení a pozoroval je. Přál si, aby mohl vzletět jako pták, hořel touhou se k nim připojit.

Ale i oni se na něj dívali s potěšením a říkali:

„Podívejte na našeho milovaného přítele Nifona! Podívejte, s jakou láskou a touhou k nám vzhlíží! Po zásluze také na něj vzpomínáme při Bohoslužbách!“

Takové věci neposkrvnění Andělé říkali. Když přišel svatý Nifon k sobě, s pozdviženým srdcem zalitým světlem a láskou složil na jejich počest chvalozpěvy a písně, plné sladké radosti a zbožnosti.

Ó jak svatí Andělé milují křesťanské pokolení! Pomáhají nám v každém dobrém díle. Jak by mohla naše láska a touha zůstat bez naplnění, když máme u sebe tyto světlé a vzácné pomocníky, tyto svítící perly, stvoření tajemné krásy, nesmrtelné květiny?

Bez přestání se za nás přimlouvají a prosí za nás lidumilného Boha, aby se nad námi smiloval a zachránil nás od věčného ohně.

Dnem i nocí stojí při nás: ● Když jíme, tak nás chrání a stráží. ● Když spíme, tak nás zakrývají svými křídly. ● Když pracujeme, chodíme, cestujeme, jsou stále blízko nás jako naši ochránci a pomocníci ve všem!

(*) *Asketický biskup: Svatý Nifon, biskup konstantianský*, s. 147, 14. vydání. Monastýr Paraklitou, Oropos, Attika, 1994.

Velmi poučný zázrak ze současné Austrálie

Ženy se mají modlit se zahalenou hlavou*

„...sluší se, aby se žena k Bohu
modlila s nezahalenou hlavou?“

Jedna žena, která patřila do církve ruských Starověrců, konvertovala k Pravoslaví. Plně přijala pravoslavnou nauku a přesně dodržovala kánony Církve.

* * *

Po nedlouhém čase měla autonehodu, při které si zle zhmoždila hrudník o volant.

Krátce po tomto úrazu se jí v prsu objevila rakovina. Lékaři jí doporučili podstoupit chirurgický zákrok, při kterém by ji odňali obě nadra. Přijala tuto nutnost s pokorou jako vůli Boží.

Operace dopadla úspěšně, ale lékaři jí ještě preventivně nasadili intenzivní chemoterapii. Samozřejmě ženu informovali, že nežádoucím účinkem chemoterapie je ztráta všech vlasů. I tato žena přijala s pokorou, dávajíc veškerou naději v Pána.

Chemoterapie začala a přestože léčba trvala velmi dlouho, nevypadl jí jediný vlas. Lékaři byli ohromeni a nedokázali tento jev vysvětlit.

Jednu v noci se ženě ve spánku zjevila Přesvatá Bohorodička a pravila jí: „Ponevadž jsi po celý svůj život jedinkrát nevstoupila do kostela s odkrytou hlavou, ani jediný vlas neztratíš v důsledku chemoterapie!“

• *»Každá žena, která se modlí nebo prorocky mluví s nezahalenou hlavou, zneuctívá toho, kdo je jí hlavou... Posuďte to sami: Sluší se, aby se žena k Bohu modlila s nezahalenou hlavou?«*

(I Kor 11,5; 11,13)

• *»Ženy jsou skromné, počestné a svaté, když se modlí s hlavou pokrytou dle nařízení a odkazu svatých Apoštolů. Zahalením své hlavy totiž oslavují své manžely a vzdávají úctu svým Andělům strážným...*

Když ženy předčítají ze svatých knih, musí mít hlavy zahalené. Tímto vnějším vzezřením ukazují svoji vnitřní zbožnost, jak praví svatý Jan Zlatoústý. A o co více toto nařízení platí, když vstupují do svatého chrámu Božího k modlitbám. Neboť svým vnějším zahalením vyjevují vnitřní zbožnost svých duší.«

(Svatý Nikodém Svatohorec)

• *»Těmito slovy Apoštol odhaluje další velice důležitou skutečnost. Jedná se o rouhání a projev neúcty k Bohu, pokud se ženy nemodlí s nezahalenou hlavou.«*

(Svatý Theofylakt Bulharský)

(*) Časopis „Svatý Kyprián“, č. 259, březen-duben 1994, s. 248.

• **Adresa:** Monastýr Svatých Andělů, 145 65 Agios Stefanos, P.O.Box 51891, Řecko • **e-mail:** mhangers@otenet.gr • **tel:** (+30) 22950 22582 • **fax:** (+30) 22950 22582 • **Vychází v osmi jazycích:** angličtině, češtině, francouzštině, gruzínštině, italštině, ruštině, řečtině a švédštině • **Distribuce zdarma** • **S požehnáním a dohledem** biskupa Kypriána orejského, zastupujícího předsedy Posvátného synodu v ohrazení, Řecké pravoslavné starostylní církve. • elektronická verze ke stažení na www.orthodoxiachristiana.cz